

Душан Костић

ДАВНЕ ОЧИ

Тјентиште, тераса хотела

Пијемо, наздрављамо мјесечини
што се нехајно извлачи из врхова
доскора тамних; просипамо
с пјадела нека јела, неко воће
у славу лова. Чаше, па опет чаше
— не зна се шта на искап: да ли вино,
да ли мјесечину, дах траве, дубину ноћи.
Док не поче одоздо да нам залази ријека
својим непорочним хуком, својом историјом, својом
тугом,

свуд по тераси, по стаклима, око столова.
Гледајте, неко викну, и кроз срму
кренуше колоне сјенки, скелети, мукли прах;
глад горостасна зину из мртве војске тамо
што бјеше кроз шуме легла; лотоси тамни, свуда,
свуда окол, свуда: огромне очи глади
од којих претрнусмо. Очи тавне и давне.

СТИЈЕНА НАД МОРЕМ

Прођи ме, туго,
ја сам алоја која са цвјетањем умире,
кад ли ће моји цвјетови?

Мини, облаче,
нису више жедне усне моје твоје дажди —
у друго ја се утапам.

Заустављен над плавилом мора,
ја сам стијена која саму себе обурвава
све ниже до рамена.

До кољена.

ФАГОТ

Јаој фруло, лагодна, твој глас наивни
све усамљенији бива простором напуштеним,
безбрижност ти све тања, занемарљива
радост од дана у дан; на твоје дупље
љубав полако лапи без одјека;
силазиш у град и глас ти сад грубљи, сад дубљи
о неком мраку збори, постајеш фагот
који се тек повремено чује
на прозукао дозив из понора, као излазак
из давне музике лишћа. Јаој свиралко
остарила си и сад умјесто тебе фагот,
паучина твога гласа тамни фагот,
фагот, фагот!

ХИПНОС У РИСНУ

Једино он остаде
давно ухваћен на спавању
мукло
у његовим загонетним очима
одсијава зла судбина.

А није да не зна
грабљиву душу
душу прастару, тек нешто млађу
од постања, од хаоса;

а није да не зна
страву узбуђене планине.
Ето, преко сна
бану му на врата чудовиште.

Он је то видио једном,
видио и заспао. Све досад
огољен чекао, непробуђен.

Он је то видио. Он је то знао
премда му остаде сан
у запуштености, у лежају
на ледини небриге сан —
непрекинут.